

GIJOM
MUSO
DEVOJKA
I NOĆ

Prevela Mirjana Stefanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Flori,
u sećanje na naše razgovore,
one zime kada bismo bili budni
i hranili bebu u 4 ujutru

*Problem noći ostaje večan.
Kako je pregrmeti?
Anri Mišo*

SENT E

Kod Dina

DINO

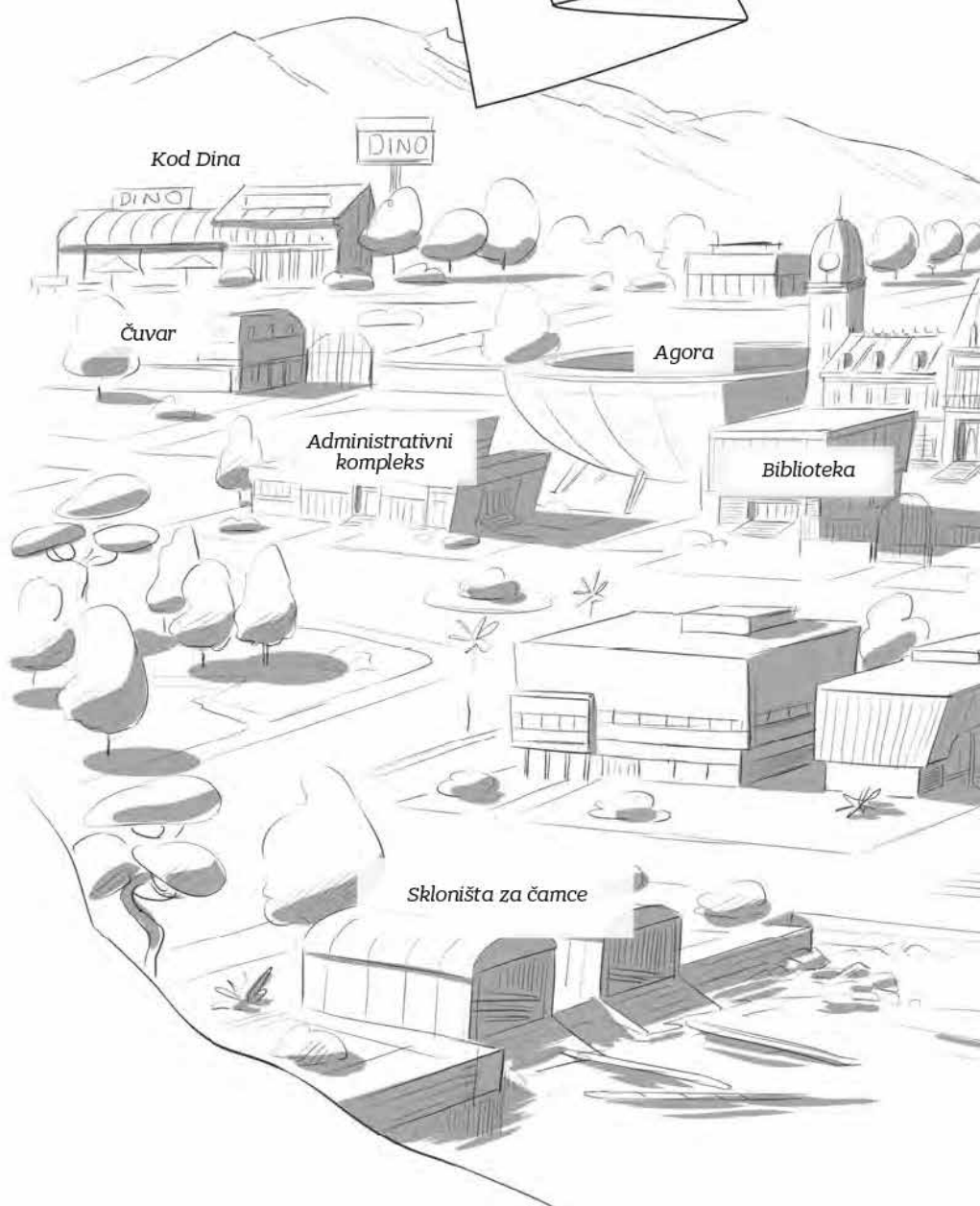
Čuvar

Agora

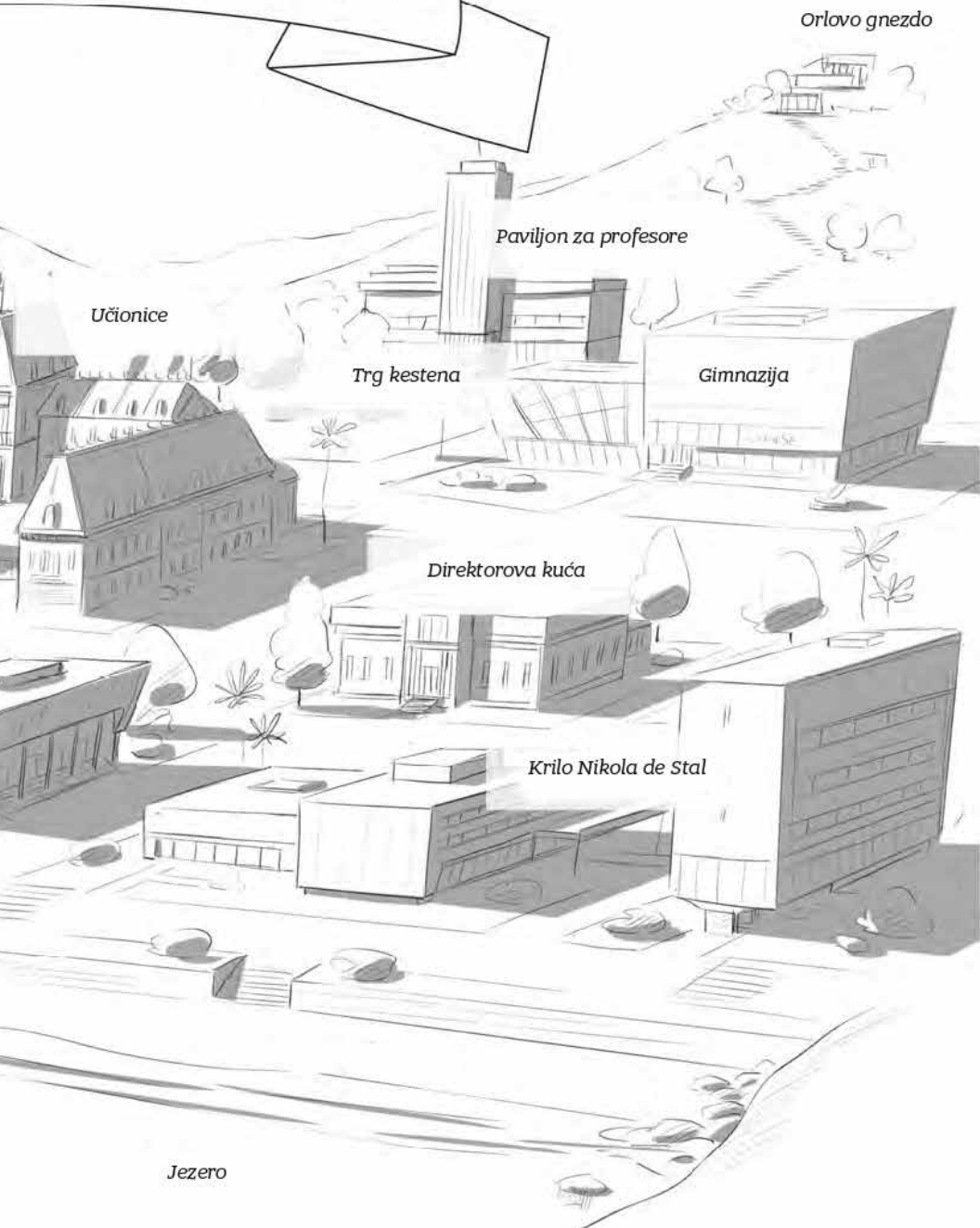
Administrativni kompleks

Biblioteka

Skloništa za čamce

GZIPERI

Orlovo gnezdo

Paviljon za profesore

Učionice

Trg kestena

Gimnazija

Direktorova kuća

Kriilo Nikola de Stal

Jezero

Krijumčarska staza

Devojka:

Odlazi, jao, odlazi!

Nestani, odvratni kosture, nestani!

I ne dodiruj me!

Smrt:

Daj mi ruku, ti slatko i lepo biće!

Tvoj sam prijatelj, nemaš se čega bojati.

Prepusti se! Ne plaši se

Budi dobra i dođi da usniš u mom naručju.

Matijas Klaudijus (1740–1815)

Devojka i Smrt

2017.

Južni krak Rta Antib, 13. maj.

Manon Agostini parkirala je službeno vozilo na kraju puta za Garup. Lokalna policajka zalupila je vrata starog kangua, besneći u sebi zbog sleda događaja koji ju je tu doveo. Oko 21 čas, čuvar jednog od najluksuznijih imanja na rtu telefonirao je Antipskom komesarijatu da ih obavesti da je čuo pucanj iz vatrenog oružja ili petardu – u svakom slučaju, neki čudan prasak, za koji misli da je došao sa stenovite staze koja se nadovezuje na park imanja. Komesarijat nije pridao veliku važnost ovom pozivu i preusmerio ga je kancelariji lokalne policije, gde nisu smislili ništa pametnije nego da pozovu *nju*, iako više nije bila na dužnosti.

Kada ju je nadređeni pozvao da je zamoli da ode i baci pogled na priobalnu stazu, Manon je već bila sređena i spremna za izlazak. Želela je da mu kaže da ide da se leći, ali nije mogla da mu odbije uslugu. Istog jutra, ovaj dobrica dopustio joj je da zadrži službeni kangu posle radnog vremena. Manonin lični automobil upravo je bio crkao, a te subotnje večeri bio joj je potreban prevoz jer je išla na veoma važan događaj.

Njena Gimnazija *Sent Egziperi* slavila je pedeset godina postojanja i tim povodom organizovano je okupljanje bivših učenika. Manon se potajno nadala da će tamo ponovo videti *dečka* koji je nekada na nju ostavio jak utisak. Onog koji je bio drugačiji od ostalih, a kojeg je ona u to vreme iz gluposti ignorisala, jer su joj se više sviđali stariji tipovi, za koje se posle ispostavilo da su svi do jednog užasni kreteni. U toj nadi nije bilo baš ničega racionalnog. Nije bila sigurna čak ni da će on biti prisutan te večeri, ali je zato bila ubeđena da je odavno zaboravio na nju. Međutim, imala je potrebu da veruje da će se napokon nešto desiti u njenom životu. Manikir, frizura, šoping, Manon se spremala čitavo popodne. Spiskala je trista evra na haljinu ravnog kroja od tamnoplave čipke i svilenog žerseja, pozajmila bisernu ogrlicu od sestre i salonke od najbolje prijateljice – antilop cipele *Stjuart Vajcman*, od kojih su je bolele noge.

Manon je upalila lampu na mobilnom i, onako na štiklama, zapuтила se uskom stazom, koja se prostire duž obale više od dva kilometra, sve do Vile Ilenrok. Dobro je poznavala taj kraj. Kada je bila dete, otac ju je vodio u male zalive na pecanje. Nekada su lokalci nazivali ovaj kraj Carinskom ili Krijumčarskom stazom. Kasnije, ovo mesto se pojavljuje u turističkim vodičima pod živopisnim nazivom Staza školjki. Danas se naziva običnim sterilnim imenom – Priobalna staza.

Prešavši pedesetak metara, nabasala je na ogradu s upozorenjem: „Opasna zona – zabranjen pristup!“ Sredinom prošle sedmice bila je jaka oluja. Snažni talasi izazvali su odrone zbog kojih su neki delovi šetališta bili neprohodni.

Manon je oklevala na trenutak, a onda je odlučila da preskoči ogradu.

1992.

Južni krak Rta Antib, 1. oktobar.

Veselog srca, Venka Rokvel je skakutala prolazeći pored Žolijetine plaže. Bilo je 10 sati uveče. Kako bi iz gimnazije stigla dotle, morala je da ubedi drugaricu s pripreme nastave, koja je imala skuter, da je doveze do puta za Garup.

Zaputivši se Krijumčarskom stazom, osetila je kako joj leptirići plešu na dnu stomaka. Aleksi je čeka, ponovo će se sresti sa svojom ljubavlju.

Vetar je duvao tako jako da bi i bikovima iščupao rogove. Ali noć je bila lepa, a nebo vedro, tako da se sve videlo, skoro kao po danu. Venka je oduvek obožavala ovaj kutak, zato što je bio divalj i nije podsećao na iskrivljenu letnju sliku Francuske rivijere. Pod suncem, ovde biste osećali ukroćenost belim i oker bleštavilom krečnjačkih stena i beskrajnim nijansama tirkizne boje, koja je kvasila male zalive. Jednom, gledajući ka Lerenskim ostrvima, Venka je čak zapazila i delfine.

Kada bi duvao jak vetar, kao te večeri, pejzaž se drastično menjao. Strme stene postajale su opasne. Činilo se da se maslinjaci i borovi previjaju od bola, kao da su hteli da se iščupaju iz zemlje. Ali Venku je bilo baš briga. Aleksi je čeka, ponovo će se sresti sa svojom ljubavlju.

2017.

U tri lepe!

Manon je upravo odvalila štiklu na jednoj pozajmljenoj salonci! Dođavola! Pre nego što ode na okupljanje, moraće da svrati do stana, a sutradan će je prijateljica grditi. Izula je cipele, stavila ih u tašnu i nastavila bosa. I dalje je išla istom trasom, uskom, ali betoniranom, koja se podizala iznad litice. Vazduh je bio čist i okrepljujući. Zahvaljujući mistralu, noć je bila svetla, a nebo posuto zvezdama.

Pogled je oduzimao dah i protezao se preko celog starog Antiba, sve do zaliva Nice, prelazeći preko planina u pozadini. Zaštićena, iza borova, nalazila su se jedna od najlepših imanja Azurne obale. Čuli su se uzburkani talasi i osećala se sva snaga i moć plime.

Ranije je ovo mesto bilo tragična pozornica. Bura je već odnosila ribare, turiste i zaljubljenike koji su dolazili da ćućore pored vode. Pod lavinom kritika, vlasti su bile primorane da osiguraju put stepeništem čvrste konstrukcije, oznakom za prolaz i ogradama koje su sprečavale šetače da se previše približe obali. Ali bilo je dovoljno da se vetar razgoropadi tokom nekoliko sati, pa da staza ponovo postane veoma opasna.

Manon je upravo stigla na mesto gde je oboreni alepski bor izbacio iz ležišta branik ograde, što je blokiralo prolaz. Nemoguće je bilo ići dalje. Pomislila je da se vrati. Tu nije bilo žive duše. Jačina mistrala rasterala je šetače.

Beži odavde, devojko!

Ukopala se i slušala hujanje vetra. Prenosio je neku vrstu jadicovke, istovremeno i bliske i daleke. Poput prigušene pretnje.

Iako je bila bosa, kročila je na stene kako bi zaobišla prepreku i nastavila put, uz lampu na telefonu kao jedino osvetljenje. Neki tamni oblik oslikavao se ispod litice. Manon je začkiljila očima. Ne, bila je suviše daleko da bi išta razaznala. Pokušala je da siđe veoma oprezno. Nešto je krcnulo. Štep na njenoj čipkanjoj haljini upravo se bio pocepao, ali ona na to nije obratila pažnju. Gledala je u nešto što ju je sad jedino zanimalo. To je bilo telo. Ženski leš ostavljen na stenama. Što se više približavala, sve više ju je obuzimao užas. To nije bila nesreća. Ženino lice bilo je smrskano i od njega je ostala samo krvava glava. *O bože!* Manon je osetila da je noge više ne nose i da će se srušiti. Otključala je telefon kako bi pozvala pomoć. Nije bilo mreže. Ipak, na ekranu je pisalo: *Samo hitni pozivi*. Upravo je htela da okrene broj kad je shvatila da nije sama. Čovek u suzama sedeo je malo dalje. Jecao je, povijen, s licem između ruku.

Manon je bila užasnuta. Tog trenutka zažalila je što nije naoružana. Opresno se približila. Čovek se uspravio. Kada je podigao glavu, Manon ga je prepoznala.

„Ja sam ovo uradio“, rekao je pokazavši prstom na leš.

1992.

Graciozna i laka, Venka Rokvel je skakala po stenama. Vetar je duvao sve jače, ali Venki se to sviđalo. Bura, opasnost, opojan morski vazduh, strmine od kojih se vrtelo u glavi. Ništa u njenom životu nije bilo tako opijajuće kao susret s bićem koje je obožavala. Duboka i potpuna zaslepljenost. Stapanje tela i duša. I kada bi živela sto godina, nikada ništa ne bi moglo da se meri s ovim sećanjem. Uzbudivala ju je mogućnost da se ona i Aleksi u tajnosti ponovo sastanu i da vode ljubav u šupljini stena.

Osećala je mlaki vetar koji ju je obuzimao svu. Duvao joj je oko nogu, podizao joj rubove haljine, kao uvod u očekivani sudar tela. Srce se nada, talas topline nosi i trese, krv koja pulsira, drhtaji od kojih treperi svaki delić tela.

Aleksi je čeka, ponovo će se sresti sa svojom ljubavlju. Aleksi je oluja, noć, trenutak. Negde duboko u sebi Venka je znala da je to što radi glupo i da će se sve loše završiti. Ali ni za šta na svetu ne bi menjala uzbuđenje tog trenutka. Iščekivanje, ludilo ljubavi, bolnu slast noćne zaslepljenosti.

„Venka!“

Iznenada je poznata silueta izbila u prvi plan ispred vedrog neba, na kome je sijao pun mesec. Venka je načinila nekoliko koraka kako bi se pridružila toj seni. Činilo joj se da skoro i u samim treptajima može da oseti zadovoljstvo koje će nastupiti – jako, vatreno, nekontrolisano. Tela se stapaju i rastvaraju dok se potpuno ne otope u tala-sima i vetru. Uzdas se mešaju s kricima galebova. Grčenje, eksplozija obara na zemlju. Belo i zaslepljujuće svetlo žari i odaje utisak da će se celo vaše biće rasuti.

„Aleksi!“

Kada je Venka napokon dosegla predmet svoje ljubavi, unutrašnji glas ponovo joj je šapnuo da će se sve loše završiti. Ali devojku je baš bilo briga za budućnost. Ljubav je sve ili ništa.

Samo je sadašnji trenutak važan.

Užareno i otrovno zavodenje noći.

Nekad i sad